

y függőleges
lezve. Aztán
épen a méh-
bácsi fogja

KIS IRAP

2. sz.

A LETÖRT ÁG. (lásd 30. l.)

NELLIKE.

Elbészélés gondatlan kis gyermekek számára.

MÁSODIK CZIKK.

A HATOS megtette hatását, Róza elfordult Nellitől és másik barátnéja karjába szorosan belefogózkodva, el-sietett. Nellike szomoruan nézett utánok, aztán igyekezett magával elhittetni, hogy ő bizony nem sokat törődik a dologgal, pedig valósággal könnybe lábadtak szemei. Nem volt más hátra, mint szépen haza menni, kivált mivel már ugyanis esteledett az idő.

Barnáné asszony a legmunkásabb asszony volt az egész városkában. Ő és Boriska, egy kis szolgáló leányka, reggeltől estig dolgoztak és csak akkor voltak boldogok, ha mostak, varrtak, tisztogattak, míg Nelli kisasszony csodálkozott, hogy telhetik valakinek oly nagy öröme a dologban! Nem, mintha Nellike nem szeretett volna segíteni, — de oly szeles, vigyázatlan volt, hogy minduntalan tört, szakított, felforgatott valamit, mihelyt hozzányult, úgy, hogy csak száporította a munkát. Mikor tehát valami nagyobb munka volt, mindig kizárták őt a konyhából.

Barnáné asszony kicsiny konyháját pedig valóságos öröm volt nézni. Minden oly tiszta, oly ragyogó volt benne. A csuprok és serpenyők mint megannyi tükör ragyogtak a hófehér polczon, a konyhaasztal is csakugy tűn-

dökölt a tisztaságtól s szép fehér terítővel volt letakarva. A konyha-ajtó mellett pedig állott egy nagy pohárszék, vagy mint Barnáné asszony mondta, az eleség-kamra, mely deszkákkal több osztályra volt osztva; oldalt egy kis ablak volt rajta, jól elrácsozva, hogy a macskák be ne lopózhassanak. Ez olyan szent hely volt, hova senkinek, még Boriskának sem volt szabad benézni. Nellikének pedig még közel menni sem volt megengedve, mióta egyszer a savanyított ugorkával telerakott tányért beleejtette a mézes csuporba. Barnáné asszony nem igen volt türelmes, nyelve és keze nagyon hirtelen perdült s így nem volt tanácsos őt megharagítani; Nellike tehát nagy dolognapokon szépen kitért az utból. Hanem ma épen úgy látta, hogy minden csöndes, anyja már elvégezte dolgát és még csak egy pár nagy fazekat rakott be a pohárszékbe, mialatt Boriskát felküldte a hátulsó kis szobába, hogy hozza el az asszony kalapját és nagykendőjét, mert látogatóba készült Kerekessné asszonyhoz, hogy megnézze ennek beteg kis fiát s egyuttal egy kis borsót is vásároljon másnapra, ekképen két dolgot végezvén el egy járással.

Mialatt Boriska a kalapért járt, Barnáné asszony helyre rakta a nagy csuprokat; egyet a legelső deszkára helyezett el és Nellike, ki ott közel járt-kelt, látta, hogy a csupor tele van a legpompásabb aranyszínű méz-

szok
Ister
azt
nagy
gatta
méze
nem
köze
édes

rest
az a
gát
mész
mely
mess
mer
járta
nyer
gonc
tudt
pénz
látat
gazd
men
azon
mire
gatt
az a
kap
szól
tött
ajtó
tad-

lehe
Am

Nelli nem volt torkos, nem is szokott semmit elcsenni, de tudja Isten, hogy esett! — most, mikor azt az édes, jó mézecskrét látta, igen nagy vágyat érzett utána s mondotta is magában: „milyen pompás mézet vett mama! . . . nekem pedig nem is szólt róla semmit.“ Aztán közelebb jött és nézte, hogy öltözik édes anyja Boriska segítségével.

Barnáné asszony a tükörből látta, rest kis leánya hogyan ácsorog az ajtóban, majd meg hintázza magát a kilincsen. Nellikének csak a méz volt eszében, az a jó szinméz, mely olyan közel volt és mégis olyan messze! Azt tudta, hogy hiába kér, mert ha vendég nem volt, soha nem járta más özsonna egy kis vajjas kenyérenél. A mama nagyon fősvény, — gondolta Nelli, aki persze nem tudta, hogy anyjának nagyon kevés pénzből kellett a házat mindennel ellátni; most jól éltek, de ha anyja nem gazdálkodik oly jól, bizony roszul ment volna a dolog. A kis leányok azonban nem igen gondolnak ilyesmire s Nellike most csak azt forgatta eszében, hogy milyen pompás az a méz és mennyire szeretne ő kapni belőle. — „No' s, Nelli?“ szólt anyja, mialatt kalapját felkötötte, „nincs más dolgod, mint az ajtókilincsen hintálózni? Megtanultad-e már holnapra a leczkédet?“

Nelli hallgatott és ebből tudni lehetett, hányadán volt a leczkével. Anyja bosszusan szólt tovább.

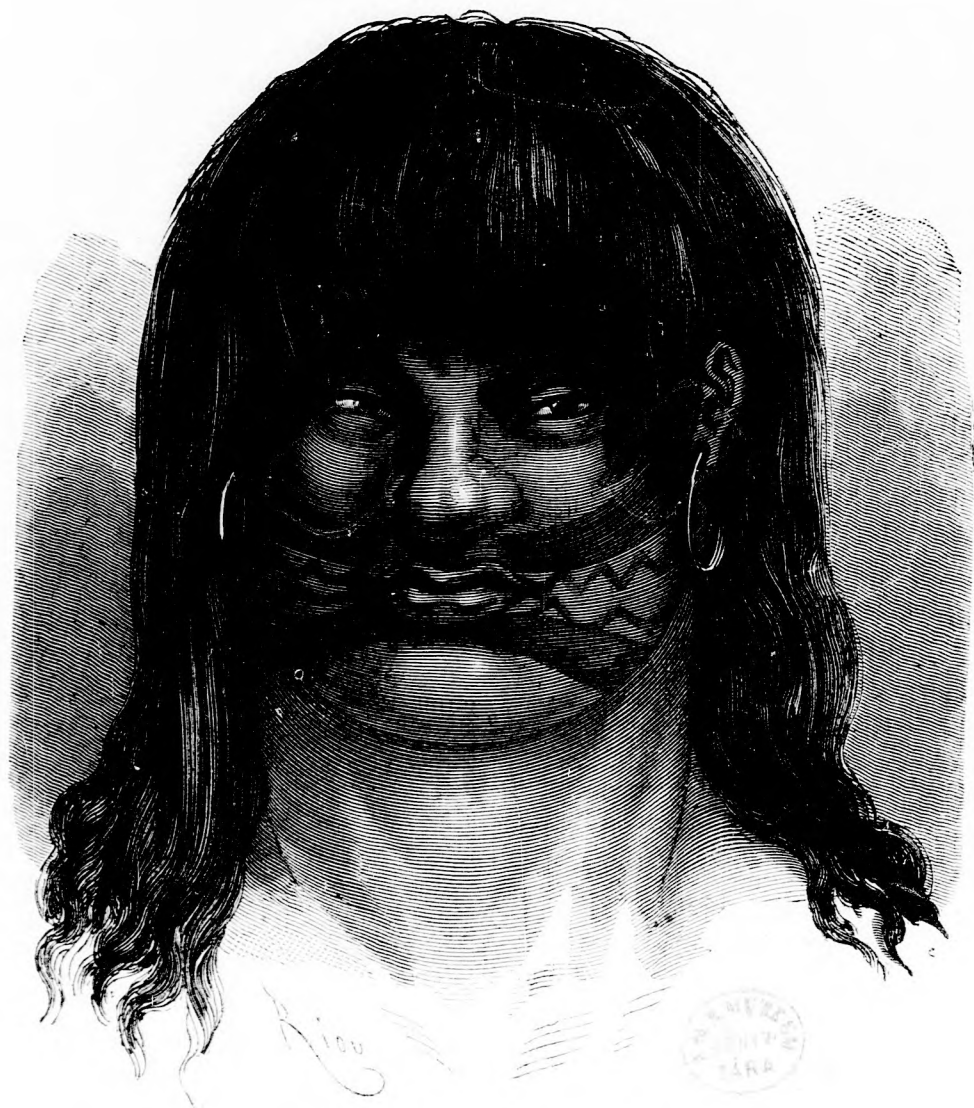
„Most hát rögtön hozd elő könyveidet, ülj ide a tűz mellé és tanulj; — ha félóra mulva haza nem kerülök, te és Boriska megihatjátok a kávétokat; aztán hiabavalóságokkal ne öljétek az időt!“

Nellike még mindig a mézre gondolt s az ajtóban állott, biztatván magát, hogy talán mégis jó volna kérni abból a mézből. Anyja, látván, hogy a kis leány nem mozdul, szigoruan szólt.

„Szaporán, tedd amit mondtam, mert különben kikapsz! Mikor nem szükséges, akkor tudsz sietni és szezeleskedni, ugy-e? Most hát egymásután szedd elő könyveidet és tanuld meg a leczkédet!“

E szavak oly hangon voltak mondva, hogy Nelli nem mert többé engedetlenkedni. Mikor megfordult, félig bezárta maga után a konyhajtót, és már-már szerencsésen vége lett volna a kísértésnek, mikor meglátta, hogy az eleség-kamrául szolgáló nagy szekrény ajtaja nyitva maradt. Nem tudott ellenállani, — besuhant s mikor anyja a konyhából visszajött, Nellike csöndesen meglapult a szekrényben. Anyja, látva, hogy a szekrényben felejtette a kulcsot, oda lépett s a nélkül, hogy gyanította volna ki van a szekrényben, ráfordította a kulcsot, kihuzta, zsebébe dugta és elment. Nellike csak néhány perc mulva tért magához ijedtségéből s ekkor rémülve látta, hogy be van zárva, mint az egér az egérfogóban!

(Folytatása következik.)

BRAZILIAI VADEMBER. I.

MESSZE tőlünk Amerikában, a brazíliai császárságban lakik ez az emberpár. Olyan hüen vannak ide rajzolva, mintha csak elevenen állnának előttünk. Hanem e vad emberek nem olyanok, mint a milyenekről kis korotokban talán mesélt dajkátok. Nem élnek emberhussal, nem rontanak rá a más színű emberekre. Örülnek, ha nyugalomban élhetnek és ha az európai emberektől házi

műszereket cserélhetnek. Mióta európai emberek telepedtek le a tájakon, hol ők laknak az Amazon folyam mentén, ragadt rájuk valami műveltség; hanem azért még mindig megesüdálnók őket, ha hirtelen csak közénk vetődnének. Fejüket a szülék esecsemő korokban erőszak által nyujtják hosszúra, vagy szoritják laposra. Testüket maró, mérges szerekkel és szurkálással czifrázzák ki. E

BRAZILIAI VADEMBER. II.

Boldog Pista.

V. FEJEZET.

Szerencsés véletlen.

MIALATT Pista így gondolkodott, egy szép hintó robogott végig a falun; szép uri hölgy ült abban s épen kinyújtotta karját, hogy megmutassa a kocsisnak, merre hajtson.

A gyerekek mind kiszaladtak az utcára, hogy bámulják a hintót. Pista is köztük volt s egyszerre csak valami fényes tárgyat pillant meg az uton. Gyönyörű arany karperecz volt, telerakva gyöngyökkel.

— Bizonyosan azé a szép uri asszonyé, gondolta Pista, mikor felvette és szaladt a hintó után. De a kocsis azt hitte, hogy Pista kéregetni akar s ezért még jobban megcsapkodta a lovakat.

— Mindegy, majd csak utólérem, gondolta Pista és egész erejéből szaladt. Végre a hintó csakugyan megállt a vendégfogadó előtt. A kocsis el akarta üzni Pistát, de ez a hintóhoz furakodott s a benne ülő nőnek átnyújtotta az arany karpereczet.

— Ah! az én kedves karpereczem! — kiáltott örömmel a fiatal hölgy. Mit adjak neked, kis fiu, szíveségedért?

— Ha jót akar tenni velem, kérnék valamit, felelt Pista. Én itt lakom egy szegény asszonynál, aki

már vasárnapra sem tud gyermekeinek ebédet adni. Fogadjon engem inasának.

Az uri asszony azonnal elment Pistával Örzse nénihez, és gazdagon megajándékozta; Pista pedig megcsókolta nevelő anyját és testvéreit, aztán a bakra ült a kocsis mellé és mint a szép uri asszony inasa elutazott.

VI. FEJEZET.

Megint tíz évvel később.

Ilyképen Pista mint a szép és gazdag asszony inasa nőtt fel. Megtanult írni, olvasni, vivni, lőni, szóval igen derék és szép fiatal ember vált belőle.

Mikor husz éves lett, így szólt magában: Nagy szerencse, hogy ide kerültem; de most már elég sokáig voltam inas, szeretnék már többet is látni a világból.

VII. FEJEZET.

Lilli királykisasszony.

Épen mikor Pista így törte fejét, az ország királya nagy ünnepet rendezett a fővárosban az ő kedves leánya, a gyönyörű Lilli királykisasszony kedvéért.

— Ezt meg kell nézmem, gondolta Pista, elbucartott urnőjétől és elment a nagy városba.

A király ott ült egy nagy tér közepén a trónuson, biborvörös palástban és fején aranyos koronával.

Melette ült a királyné, tündökölve az aranyos és gyémántos ékszerektől. De Pista ezeket nem bámulta, ő csak a gyönyörű Lilli hercegnőt nézte, ki fehér ruhában, hajában egy liliummal, mint egy angyal ült édes anyja mellett.

Körültök pedig álltak hosszú sorban a főurak és főrangú nők, kikre azonban Pista nem is nézett. A másik oldalon pedig állt tömérdek nép és ezek között maga Pista is.

VIII. FEJEZET.

A nagy verseny.

A tér közepén állott három magas árboczfá, melyekre az urak vagy a nép közül valakinek föl kellett mászni. Azon az árboczfán, mely a király előtt állott, nagy arany gyűrű volt s katonák, polgárok és mások igyekeztek fölmászni; azon az árboczfán, mely a királyné előtt állott: ruhák, kendők, kalapok voltak s arra is sokan kapaszkodtak föl; sokan le is potyogtak megint s ezeket a nép nagyon nevette; de végre sikerült egynek egynek feljutni s ezeket aztán zajosan megéljenezték.

Lilli hercegnő előtt állott a legszebb árboczfá. Ez tele volt aggatva színes szalagokkal, aranyos övekkel és csatokkal.

A királylány oldalánál pedig állott egy fiatal főúr, szörnyű vörös feje és egészen sárgába öltözve.

— Ki az? kérdezősködött Pista szomszédjainál.

— Ez valami gazdag főúr, aki nőül akarja venni a királykisasszonyt.

Pista mindjárt nagyon gyűlölni kezdte a vörösfeje herceget.

Lilli hercegnő most oda fordult a vörös herceghez és szólt: „Herceg, nagyon szeretném, ha ön felmásznék erre a fára; ez nagyon mulatságos volna.“

A herceg tehát elkezdett kapaszkodni és jó darabig fel is jutott; de mikor már a felén túl volt, nem bírta tovább s nagy zuhanással a földre esett. A királykisasszony nevetett, s a többiek is mind hahotára fakadtak, csak a vörös herceg nem. Pista pedig leghangosabban nevetett.

A szép hercegnő másik oldalánál egy másik herceg állott, fekete hajjal, egészen zöldbe öltözve.

— Hát ez kicsoda? kérdezte Pista.

— Ez a fekete herceg, a ki szintén nőül akarja venni a hercegnőt, felelt szomszédja.

— Legjobb volna, ha ez a két herceg verekedni kezdene, s megölnék egymást, gondolta magában Pista.

Lilli hercegnő felszólította a fekete herceget is, hogy próbálja meg, kapaszkodjék fel az árboczfára. A fekete herceg tehát neki rugaszkodott, de bizony ő is csakhamar a földre pottyant.

(Folytatása következik.)

MADÁR-ETETÉS.

PIPI madár repülj ide
Hozzám.
Van számodra, kis kőtömben
Morzsám.

S ha jóllaktál a morzsámmal
Szolgám,
A bokorból dalold el a
Nótám.

TILDA GYERMEKBÁLBA INDUL. (lásd 27. l.)

Margitka nevenapja.

A GÖNDÖRHAJU kis Margit fehér házikóban lakott, oly fehérben, mintha csak czukorból lett volna. Atyja molnár volt a gazdag uraságnál. Margitka mélyen és jóízűen aludt északa és olyan szépeket almodott! Hogy is ne, hiszen másnap nevenapja volt s reggel a madarak vidám dala ébresztette föl. — Margitka tudta, hogy rá valami nagyon, nagyon, de nagyon kellemes dolog vár. És csakugyan, édes atyja megigérte, hogy korábban jön haza a munkából, anyja pedig jó ozsonnával biztatta délutánra, melynek majd hármacskán csak ugyan megfelelnek.

Hanem mialatt ezeken örült Margitka, közbejött valami, ami majd hogy könnyekre nem fakasztotta; de azért még sem sirt.

Az uraságnak tudniillik szintén

volt egy épen olyan nevű kis leánya, kinek névnapját a kastélyban ünnepelték meg. És a nagyságos asszony megemlékezett a kis molnárleánykáról és meghívta, hogy töltsék a gyermekek együtt névnapjukat. Mennyire

megörült eleinte Margitka! Ugy okoskodott, hogy a fényes kastélyban bizony még jobban el lehet mulatni, mint otthon a kis ozsonna mellett. Hanem nagy szomorúságára azt hallotta, hogy édes anyja nem fogadta el a meghívást, mert hát bizony „Margitkának nincs oly ruhája, hogy a kisasszonyok közé mehetne.“

Ha a nagyságosasszony maga jött volna el a kis leányért, akkor persze inkább ment volna a dolog, mert ő megengedhette volna, hogy Margitka akár milyen öltözetben jöhessen el hozzá. Hanem a meghívást az inas hozta, és ez maga is belátta, hogy Margitka olyan kopott ruhácskában nem mehet a kastélyba.

Margitka
dott; de
teni s ne
gondolt
olyan bol
dékokat
szülei sze
édes atyja
és megese
ölelte és
kor ez
örülsze
lelte, hog
emellett
télyt és
meghivta

De ar
hogy ez
gat, min
petést.

— M
Margit.

— N
szólt any

Marg
látott egy
kát tart
tudta, mi
hamar m

— I
nagyságo
elmaradj
szép ruha
hogy ma

—
Margitka
— I
öltöztetle

Margitka eleinte kissé elszomorodott; de hát hiába, nem lehetett segíteni s néhány percz múlva már nem gondolt reá, és megint úgy örült, olyan boldog volt, mint azelőtt. Ajándékokat nem kapott, de ő tudta, hogy szülei szegények, és neki elég volt, ha édes atyja és édes mamája szerették és megcsókolták őt. Most is hát megölelte és megcsókolta jó anyját és mikor ez kérdezte: „Margitkám, hát örülsz-e a mai délutánnak?” azt felelte, hogy; „oh igen! nagyon!” És emellett egészen elfeledte már a kastélyt és a fényes vendégséget, melyre meghívták.

De amint így anyját ölelgeti, látja, hogy ez szemével valakire kacintgat, mintha titkolna valami meglepetést.

— Mi az, mama? — kérdezte Margit.

— Nézz csak hátra, — ki az ott? szölt anyja.

Margitka megfordult s meglepetve látott egy fiatal urat, ki szép ruhácskát tartott kezében. Margitka nem tudta, mire vélje a dolgot, de anyja csakhamar megmagyarázta.

— Látod, kis lányom, milyen jó a nagyságos asszony. Nem engedi, hogy elmaradj a kastélyból, küldött neked szép ruhát és Béla urfi oly szives volt, hogy maga hozta el.

— És eleresztesz mama? kérdé Margitka. örömeben tapsikolva.

— Persze hogy el. Mindjárt fel is öltöztettek s aztán indulhatsz.

És Margit csakugyan fent volt a fényes kastélyban s olyan, de olyan jól mulatott! A kisasszonyok egyre kínál-
ták kalácscsal, gyümölcsöcsal; ajándékokat is kapott s mikor haza indult, még zsebeit is jól telerakták mindenféle édes süteménnyel, hogy otthon kedves jó anyját is megvendéghesse.

Tilda gyermek-bálba indul.

(Képpel a 25. l.)

GYERMEK-bálba, vigalomba
Megyen Tilda.

Ott lesz Mari, Gizi, Nelli,
Ilka, Milka.

Olyan cifra a kisasszony,
Majd elröpül.
Én szerelmes jó istenem! —
Jaj, be örül!

Piros szalag a derekán,
Feje bodor.
Olyan mint a rózsalevél
Rajt' a fodor.

Csak el ne bízd magad Tilda
Olyan nagyon.
A csokornál, tarka övnel
Szebb is vagy.

Szófogadás, takarosság
Olyan ékszer,
Mely szebb a legszebb csokornál
Hetvenhétszer.

* * *

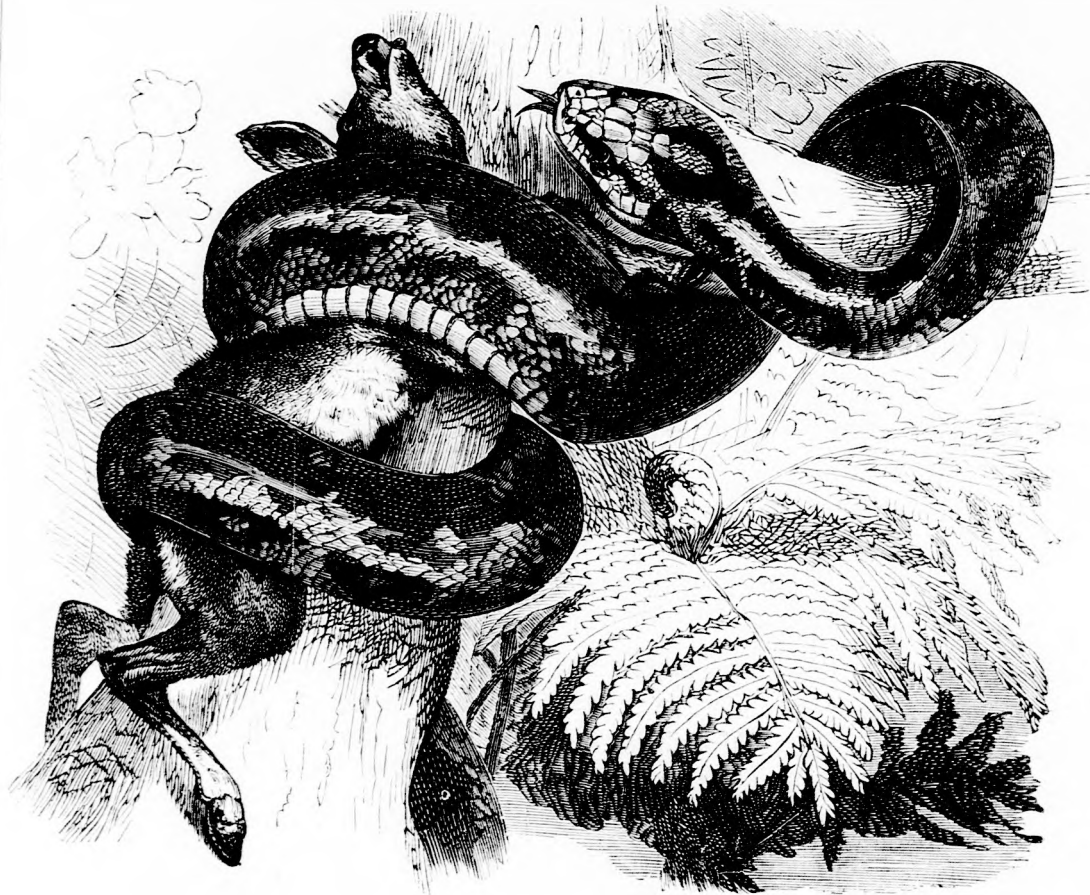
Ha ez intés fogott az én
Kis Tildámon:
Akár estig eltánczolhat,
Én nem bánom.

A boa-kigyó.

MINDEN veszedelmes állatok közt legveszedelmesebb a 40--50 láb hosszú boa-kigyó, mely szerencsénkre, tőlünk messze, a tengerentuli országokban tartózkodik. Leginkább a folyó partjain levő

fákon tanyázik, tud uszni, fára mászni, a földön sebesen csuszni, úgy, hogy menekülni előle alig lehet.

Megtámad nyulat, őzet, sőt gyakran medvét is: körültekeri hosszú testével, felhuzza a fára s a fához oly erősen odaszorítja, hogy a szegény megfogott állat-

nak minden csontja porrá törik. Ekkor aztán ledobja a földre, maga is leszáll és lakmározik belőle.

Igy bánt ezzel a kedves kis őzikevel is: de ha jóllakott, akkor könnyű megölni, mert annyit eszik, hogy nem tud

mozdulni s több hétig félig álomban hever. Ha ilyenkor rátalál a vadász, könnyű szerrel agyonlövi.

Bárcsak rátalálna a vadász és lőné agyon, mért hogy ezt a szegény őzet megölte!

Hogyan esett Vad Laczi a kútba.

A KUT kávéjához lopva
Laczkó oda sompolyog ma.

Noha megtiltotta anyja,
Laczkó úrfi ezt nem banja,

„Hej, a káva tetejében
Lovagolni, ez kell nekem!”

Hogy kimondta, vásott fatyja,
Már is ott lovagol rajta.

Gyi te fakó, ucuú kesely! . .
Csak úgy repül mint a pehely.

Azaz, hogy ő nem is röpül
Csak vesztegen egy helyütt ül.

De azért ő bátran vágja
A két sarkát falovába.

Laczi, Laczi, rontom bontom!
Még lefordulsz, Laczi, mondom!

Egyszerre csak bum! A lóru
Laczi urfi im lefordul.

És a kút legfenekére
A vad fiu így esék be.

Feje ben van — szörnyü nézni!
Csak topánja látszik még ki.

Lám megmondtam, ne tégy olyat
Mit szüleid megtiltottak.

A letört ág.

(Képpel a czimlapon.)

NAGY morajjal, vad robajjal
Zúg a nyári fürgeteg.
A bűgő, zugó ligetben
A madárka megreteg.

Liget szélén öreg bükfa,
Madárfészek agiban.
A fészekben madárfiak,
Csicseregtek nagy vigan.

Icziny-picziny, sárga száju
Pelyhes kis madárfiak
Hogy bömbölve jött a szélvész,
Mind, mind elhallgattanak.

A romboló, a kegyetlen
Vihadarnak bős dűhe,
Amelyiken ringott fészük —
Azt az ágat törte el.

Kis madárfiak anyjának
Csaknem megrepedt szive.
Hol föl, hol meg alá rebtent —
Majd oda, majd emide.

Hasztalan volt minden, minden!
A vad vihar, kit megöl,
Még a szegény édes anya
Búja sem ébreszti föl.

A tudós uszkar és pajtásai.

(Képpel a 29. 1.)

SOHA ilyen furaságot
Mint amelyet itten láttok.
Ime bodri uszkar, épen
Ugy ül farkán, mint te széken.

A hátulsó lábán megáll
S nagy ügyesen, hiven szolgál.
Nem kell neki csak egy jó szó
S úgy megforog, mint az orsó.

És kö
Milyen
Vasas
Mási

A ha
Kinek
A ne
Láttan

Az ö t
Köcsög
Nagy
Ahogy
A szép
Mind

A he
Sipkát
És —
S föld

A ny
A fejé
Czakra
Mind

Azon
Hogy

FGY nag
nak, éd
gének, mel
nek, Spany
hegyeket, n
spanyolok
nevezik, n
képezik eg
a spanyolo
vad sziklák
restelik a
igen kénye
E h
paraszto

És körulte a sok kutya,
Milyen tudós, azt bámulja.
Vasas német az egyike,
Má s i k a meg kis ebecske.

A h a r m a d i k ú r i szolga,
Kinek soha sincsen dolga.
A n e g y e d i k nyilván pásztor
Láttam ilyet már vagy százszor.

A z ö t ö d i k, kérem szépen,
Köcsögöt hord a fejében.
Nagy fajankó a h a t o d i k;
Ahogy épen tápáskodik:
A szép sódar a vállarul
Mind tálczástul im aláhul.

A h e t e d i k, a kis dőre
Sipkát dob a levegőbe.
És — láthatja aki jól lát —
S földre ejti az ásóját.

A n y o l c z a d i k csak a mamlasz;
A fejről torta-torlasz,
Czukros perecz, kalács, rétes —
Mind a porondos földé lesz.

Azon bámul valamennyi
Hogy az uszkár mily nagy zseni!

Spanyolországról.

FEGY nagy része azon szép narancsok-
nak, édes szőlőnek, datolyának és fű-
gének, melyeknek a gyermekek úgy örül-
nek, Spanyolországból való. — A nagy
hegyeket, melyek az országot átszelik, a
spanyolok „sierrá“-nak vagyis fűrésznek
nevezik, mert a szirtek mintegy fogait
képezik egy óriási fűrésznek. Hanem azért
a spanyolok házaikat és kastélyaikat e
vad sziklák tetejére építik megis és nem
restelik a nehéz fel- és lejárást, noha
igen kényelmes emberek különben.

E hegyek oldalában szegényebb
parasztok eperfákat ültetgetnek és ezeken

selyemhernyókat tenyésztenek. A völ-
gyekben már rizst és czukornádat ter-
melnek, mert a nap itt már nagyon for-
rón süt.

Mindamellett, hogy itt annyi jó te-
rem azoknak, akik dolgozni akarnak:
mégis nagyon sok koldust lehet találni,
mert a spanyol nem igen szeret dolgozni.
Hanem a spanyolok igen udvarias em-
berek. Ha koldus találkozik valami uta-
zóval, megáll és szépen köszön. Az utazó
szintén megáll és köszön s ha nincs nála
pénz, így szól a koldushoz: „Bocsásson
meg, édes barátom, nincs nálam pénz;
talán holnap lesz szerencsém önt láthatni.“
Ezzel mindketten megint köszönnek egy-
másnak és komolyan folytatják utjokat.

A „KIS LAP“ KÖZÖNSÉGE.

(Képpel a 32. 1.)

AZ VAN, az van, szép tavasz van,
Négyen ülnek a lugasban.

Sándor fiú a kis lapból
Aligha nem m é h k a s t rajzol.

Művészetét megbámulja
Huga, az a szöszeke Julcsa.

S amig Sándor rajzol szépen
Julcsa szeme függ a k'pen.

Oldalt Ilka, mit ma kapott
Elolvassa a „kis lapot“.

Lenn a földön ül Katicza
Vele guggol a kis czicza.

S mert nem tudnak olvasni még
Elég nekik ez a játék.

Az egész kis jeleneten
A jó mama szeme pihen.

A „Kis Lap” közönsége. (lásd 31. l.)

Kiadott és nyomatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében Pesten.
Felelős szerkesztő Forgó János Pest, kétszázötven 24. sz. Ára negyedévre 1 frt.